

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodny z prawem wspólnotowym w rozumieniu art. 4 [Protokołu nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] i art. 50 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] przepis art. 10a decreto legislativo nr 74/00 w zakresie, w jakim zezwala na ocenę odpowiedzialności karnej podmiotu, względem którego, za ten sam czyn (niezapłacenie podatku VAT), państwowa administracja podatkowa uznała, że ponosi on odpowiedzialność oraz nałożyła sankcję administracyjną obejmującą 30 % niezapłaconego podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Törvényszék (Węgry) w dniu 15 maja 2015 r. – Hószig/Alstom Power Thermal Services

(Sprawa C-222/15)

(2015/C 245/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hószig Kft.

Strona pozwana: Alstom Power Thermal Services

Pytania prejudycjalne

I – W związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 593/2008”]⁽¹⁾:

- 1) Czy sąd krajowy może interpretować wyrażenie „z okoliczności wynika”, zawarte w art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, w ten sposób, że badanie „okoliczności, które należy wziąć pod uwagę” do celów ustalenia racjonalności braku wyrażenia przez stronę zgody zgodnie z prawem państwa, którym ma ona miejsce zwykłego pobytu, odnosi się do okoliczności dotyczących zawarcia, przedmiotu umowy i jej wykonania?
  - 1.1. Czy skutki, o których mowa w art. 10 ust. 2, sytuacji opisanej w pkt 1 powyżej, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdyby okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, ukazały wobec powołania się przez stronę [na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu], że zgoda na prawo właściwe ustalone na podstawie ust. 1 tego artykułu nie stanowiłaby racjonalnego skutku jej zachowania, sąd krajowy powinien orzec o istnieniu i o ważności postanowienia umownego według prawa państwa miejsca zwykłego pobytu strony, która powoływała się na to prawo?
- 2) Czy dany sąd krajowy może nadać postanowieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 wykładnię, zgodnie z którą – zważywszy na ogół okoliczności danej sprawy – może on swobodnie ocenić, czy w świetle okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, wyrażenie zgody [na wybór prawa właściwego] zgodnie z art. 10 ust. 1 nie stanowiło racjonalnego skutku zachowania strony?
- 3) W przypadku gdyby dana strona powołała się zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu, aby wykazać, że nie wyraziła zgody [na wybór prawa właściwego], czy sąd krajowy jest zobowiązany uwzględnić prawo państwa miejsca zwykłego pobytu tej strony w zakresie, w jakim w świetle prawa tego państwa wobec zaistnienia wspomnianych „okoliczności” zgoda tej strony na prawo wskazane w umowie nie stanowiłaby racjonalnego zachowania?

3.1. W takim wypadku, czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie przyjęciu przez sąd krajowy wykładni, zgodnie z którą badanie „okoliczności” w celu ustalenia racjonalności braku wyrażenia zgody odnosi się do okoliczności dotyczących zawarcia, przedmiotu umowy i jej wykonania?

II – W związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”]⁽²⁾:

1) Czy art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 44/2001 stoi na przeszkodzie nadaniu mu przez sąd krajowy wykładni, zgodnie z którą konieczne jest dokładne wskazanie właściwego sądu, czy wystarczy – wobec wymogów ustanowionych w motywie 14 wspomnianego rozporządzenia – by wola lub zamiar stron wynikał w sposób jasny z treści umowy?

1.1 Czy jest zgodne z wymogami art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, by sąd krajowy przyjął wykładnię, zgodnie z którą klauzula prorogacyjna zawarta w warunkach ogólnych umów jednej ze stron, na podstawie której spory powstałe lub mające związek z ważnością, wykonaniem lub rozliczeniem zamówienia, w przypadku których nie doszło do ugodowego rozwiązania, są poddane wyłącznej i ostatecznej właściwości sądów określonego miasta jednego z państw członkowskich – w tym wypadku Paryża [Francja] – jest wystarczająco precyzyjna, aby z jej treści można było wywieść – w świetle wymogów ustanowionych w motywie 14 wspomnianego rozporządzenia – wolę lub zamiar stron w odniesieniu do wskazanego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 177, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Catania
(Włochy) w dniu 19 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Snezhane Velikovej**

(Sprawa C-228/15)

(2015/C 245/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Catania

Strony w postępowaniu głównym

Snezhana Velikova

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 20 i 21 [dekretu ustawodawczego z dnia 6 lutego 2007 r. nr 30] [z późniejszymi zmianami], który dokonuje transpozycji dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ [...] są sprzeczne z prawem [Unii]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).